

Köy Enstitüleri

ISSN: 1304-0227

Üç Ayda Bir Yayınlanır. Sayı 63 / Temmuz-Ağustos-Eylül 2019

Yönetimden

Milyonlarca öğretmen ve öğrenci için yaz dinlencesi geldi. Uzun bir eğitim sürecinin ardından gelen bu dinlenince hem öğretmenlerimiz hem de öğrencilerimiz için esenlikler getirsin.

Geçtiğimiz eğitim öğretim yılının değerlendirmesini, Eğitim İş Sendikasının yaptığı basın açıklamasından özetleyelim:

“2018-2019 eğitim-öğretim yılında da bilimsel, laik ve çağdaş eğitimden biraz daha uzaklaşmıştı.

Sınav sistemlerinde ve müfredattaki değişiklikler, dernek ve vakıflarla imzalanan protokoller, derslik açıkları, kalabalık sınıflar, öğretmensiz okullar, ikili öğretim, taşınmalı eğitim, personel istihdam sorunları, öğrencilerin tarikat ve cemaatlerin yurtlarına mahkûm edilmesi, çocukların örgün eğitim dışına itilmesi, sözleşmeli ve ücretli öğretmenlik gibi sorunlar maalesef bu öğretim yılına damgasını vurmuştur.

10 Eylül 2018’de Resmi Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe giren Milli Eğitim Bakanlığı Kurum Açma, Kapatma ve Ad Verme Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik ile MEB’e bağlı her kuruma mescit ve abdesthane açma zorunluluğu getirildi. Çok Programlı Anadolu Lisesi ve mesleki ve teknik eğitim kurumlarında karma eğitim yapılması şartı kaldırıldı. Karma eğitimi yok etmeye çalışan, okullarımızı “haremlik-selamlık” şeklinde ayırmaya kalkan bu anlayış; çocuklarımızı eşit haklara sahip, ülkenin geleceğinde yararlı yurttaşlar olarak eğitip yetiştirmek yerine, onları cinsel kimlikleriyle ön plana çıkarmaktadır. Çağdaş, laik ve bilimsel eğitimde bu uygulama kabul edilemez. Eğitim-İş olarak, Cumhuriyet kazanımlarını geriletecek olan bu yanlış girişimin iptali için dava açtık.”

Sendikanın basın açıklamasından görüldüğü gibi eğitimde sıkıntılar hafifleden sürüyor. Ne yazık ki, bunun yansımalarını önümüzdeki yıllarda daha ağır hissedeceğiz. Eğitim bilimsellikten ve çağdaşlıktan uzaklaştıkça her alanda sıkıntılar daha da büyüyecek.

Basın açıklamasında dikkat çeken konulardan biri de öğretmenlerin durumu: Öğretmenlik mesleği her geçen yıl saygınlığını yitiriyor. Öğretmenler her konuda yalnız bırakıldığı için maddi ve manevi sorunları çözülmeyecek kadar artıyor.

“Sendikamızın, 23 ilde 1060 öğretmenle yüz yüze görüşerek yaptığı “Öğretmenlerin Ekonomik, Mesleki ve Sosyal Durumlarına İlişkin Öğretmen Görüşleri” adlı araştırma sonuçları, öğretmenlerin ekonomik ve sosyal olarak çok zor durumda olduğunu ortaya çıkardı.

Araştırmaya katılan öğretmenlerin yüzde 77,83’ü öğretmenliğin saygın bir meslek olma özelliğini kaybettiğini belirtirken, yüzde 64,72’si borçları nedeniyle motivasyonunun azaldığını söylüyor. On öğretmenden dördü daha çok gelir elde edebileceği bir iş bulması halinde öğretmenliği bırakacağını ifade ediyor.

Araştırmaya göre, öğretmenlerin yüzde 42,17’si ikiden fazla kredi kartı kullanıyor ancak yüzde 29,25’i kredi kartının sadece asgari borcunu ödeyebiliyor. Öğretmenlerin yüzde 32,55’i şahıslara borcu olduğunu belirtirken, yüzde 22,36’sı ek iş yapıyor.

OECD ortalamasında, öğretmen maaşları Türkiye’dekinin iki katından fazladır. Ayrıca, öğretmen maaşlarının Gayri Safi Yurtiçi Hasıla’ya (GSYH) oranı, OECD ortalamasına göre oldukça düşük olup, kamuda da birçok meslek grubunun gerisindedir.”

Bir toplumun öğretmenleri mutsuz, huzursuz ve güvencesizse o ülkede toplumun diğer kesimlerinde mutlu ve huzurlu insanlar görmek olası değildir.

Eğer öğretmenlerin neredeyse yüzde 80’i mesleğinin itibarının azaldığını düşünüyorsa bu çok tehlikeli ve üzerinde düşünülmesi gereken başat bir konudur.

Bir diğer konu öğretmenin yoksulluk sınırının altına doğru sürüklendiği gerçeğidir. Neredeyse dört öğretmenden biri kredi kartı borçlarının ancak asgari tutarı yatırbilmektedir. Bu durumda öğretmenler borçlarını kapatmak için daha fazla çalışmak ve ek iş yapmak zorunda kalmaktadır.

Ancak Milli Eğitim Merkez teşkilatında çalışanlar ve eğitim yöneticileri kendilerine çeşitli görev, ek ders, ek sınav görevi çıkardıklarından, çalışan öğretmenlere göre daha fazla gelir sahibidirler.

Yeni sayımızda görüşmek üzere, herkese iyi dinlenceler dileriz.

kevakfi@gmail.com

Köy Enstitülerine Yaklaşım

“EMİL”İ EMEL EDİLEN: AHMET ÖZTUNA

Öztuna, Eskişehir yakınlarında kurulan Çifteler Köy Enstitüsünün üçüncü mezunlarından. 1944 yılı, onun yaşama atılıp öğretmenliğe başladığı yıldır. Aylıklar üç ayda bir verilir. Ama Öztuna, kafasına koymuş ille de Jan Jak Russo'nun “Emil”ini alıp okuyacak. Boynunu kırıp babasından para ister. Babasında da yoktur. Koskoca genç, köşeye çekilip ağlar. Annesi görür durumu, “Ağlama, ben, baban duymadan, bir koyunun yününü sana veririm, sen de o kitabı alırsın!” der. Bir şafak vakti eşeğe biner, sürer Eskişehir’e. Yapağı, kitabın ederinden beş kuruş çok eder. Artan bu beş kuruşla da bir simit falan alır. Emil’i edinmiştir ya, gönlü hoştur.

Öğretmenliğe, kendi köyü olan, Eskişehir’e 22km. uzaklıktaki İmişehir’de başlamıştır. Köy, 50 evli ve 200 kişiliktir. Kurtuluş Savaşı’nda yakıldığından “ören” olmuştur. Öztuna’nun ereği, köyü onarmak, geliştirmek, toplumsal ve ekonomik yaşamını yoluna koymaktır köyün. Halkla elbirliği ederek, köyün çocuklarını okula alır. Ondan sonra da bir başına tüm sınıfları okutur yıllar boyu. Başlangıçta köydeki okuma yazma bilenlerin sayısı üçtür. Gece kursları da açtığından, yedi-sekiz yıl içinde köyde okuma yazma bilmeyen kalmaz... Ayrıca da, kısa zamanda, köy çocuklarını başka okullara da yollamaya başlar. Köyün küçüklüğüne oranla büyük bir sonuç doğmuştur. Kısa sürede bir üsteğmen, üç astsubay, dört öğretmen, iki tarımcı, iki lise öğrenimli ev kadını.

Köy kitaplığı, okul kitaplığı kurulmuş, okul, capcanlı yaşam okulu olmuştur. Araç-gereç yönünden kent okullarından da ilerdedir. Okul çağına gelmemiş çocuklar için de bir ana sınıf açılmış; oyuncaklar alınmıştır. Kitap sayısı 1.400’e ulaşmıştır!..

Sonra, tarım alanındaki çalışmalara el atan Ahmet Öztuna, okulda öğrendiklerini köyde uygulamaya başlamıştır. Okulda sıraya oturularak edinilen bilgilerin verim sağlayamayacağını; köy çocuğunun bu bilgilerden yararlanamayacağını bilincindedir. Çocuklar, okulda edindikle-

ri bilgileri bir iki yılda unutmaktadır. Bu çocukların yaşamını etkileyecek, onların yararına olacak çalışmalar yapmak gerekmektedir. Bu düşünceyle, çalışmaları derslik dışına, dahası, yerine göre program dışına taşırır. Büyük küçük herkesi ağaç dikme işine çeker. Tarlalardaki arsız otların yok edilmesi savaşımını başlatır...

Bozkırda bir bağcılık denemesine girişir. Her ailenin en az üç dekar bağ dikmesini sağlar. Çevre köylere de yayılır bu bağcılık işi... bundan sonra yemiş ve tavukçuluktadır sıra. Bu işlerin tekniğini öğretir köye ve öteki köylere. Bugün, ora insanların uğraşlarıdır bu işler. Köyün içine ve çevresine ilk elde on iki bin fidan dikilerek başlanmıştır işe. Sonra, gereksinime göre çoğaltılır ağaçlandırma. Öğretmen-köylü işbirliğiyle, köyün batısındaki 520 dekarlık alan çam ormanı yapılır. Bu alan Ankara-Eskişehir yolu üstündedir. Çayırılık ve Yoncalık oluşturulur. Böylece köy halkı, Öğretmen Öztuna’nın önderliğinde yoksulluktan kurtulur...

Öztuna’nın köye önderliği sürüyor. Beş km. uzaktan su getirilmiş, basınçlı su evlere dek girmiştir. Elektrik de, onun önderliğiyle 1964’te köye gelmiştir. Türkiye’de, elektriğin geldiği ilk köylerden biridir İmiköy ya da öz adıyla İmişehir.

Köy temizliğe, dirliğe kavuşmuş; sıtma ve verem barınmamıştır. Halkın yaşamı düzene girmiş, okuma ve bilgilenme isteği hızlanmış. Köyün bir doktoru olmuş, her evde sağlık dolabı bulundurma alışkanlığı edinilmiştir. Kişilik ve komşuluk ilişkileri düzelmiş, yıllardır mahkemelik tek olay çıkmamıştır. Gençlik müzik araçlarına, halk oyunlarına ilgi duymuş, bu ilgi çevre köy gençlerini de ilgilendirmiştir. Köyde örgü ve dokuma işleri yoluna konulmuş.

“Nasıl oldu bu işler?” diyorum Ahmet Öztuna’ya. Anlatıyor: yıllık planı 1961’de yaptık...Çalıştım ve çalışmaya alıştırdım köylümü. Yapılacak iş çoktu ama para isterdi, emek isterdi. “Devletten yardım istemeden köye su getireceğim” dediğimde, gülüyorlardı halime. Önce

köylüyü, çalışmakla her şeyin yapılabileceğine inandırdım. Birkaç iş başarılrsa, arkası gelecekti. Öyle de oldu. Önce okul bahçesi, yol kıyıları ve köyün içi öğrencilerin emekleriyle ağaçlandırıldı. Sonra İmiköy Kalkınma Derneği kurularak, köylü işin içine çekildi. Köyü, Ankara-Eskişehir asfaltına bağlayan stabilize yolun yapılması, ilk işlerimizden biri oldu. İmiköy'ün böcekli suyu ölüm saçıyordu. İkinci işimiz, köye su getirmek oldu. Ama dile kolay, beş km uzaktaki bir kaynaktan köye su getirmek! Bayındırlık Müdürlüğüyle de ilişki kurduk. Bize yardım ettiler. Biz köylüler, kadın-erkek çalıştık. Taş ve kum sağladık. 100 metreküp toprak kazılıp taşındı: 35 km'den 80 metreküp kum getirildi. 140 metreküp taş çıkarıldı. Aylarca sürdü bu çalışma. Ama başardık. Şimdi, köyümüzün her evinde su var. Bağlar bahçeler de bu sudan yararlanıyor...

Bu arada köyümüz, imar planı, İmar Bakanlığınca onaylanmış ilk köy oldu Türkiye'de. Birbirine girmiş evler, daracık sokaklar ortadan kalkmalıydı. Bu da başarıldı. Evlerin hemen tümü yıkıldı, yerlerine beyaz badanalı, kırmızı kiremitli evler yapıldı. Yollar açıldı. Çocuk parkı yapıldı. Okul onarıldı, öğretmenevi yapıldı. Kitaplık kuruldu. Ortaöğretimdeki kente gidip gelecek çocuklar için araç alındı. Ama, elektriğin gelmesi en önemlisiydi. Köy neden ısınmasındı? Buzdolabı, ütü, radyo, TV... Mekke'ye girmeliydi. Giderek neden bir sanayi kurulmasındı

köyde? Eskişehir Hava Üssünde bozuk bir jeneratör olduğunu duydum. Ankaralara giderek, yazıp çizerek bu 50.000 liralık motoru 2.545 lira 54 kuruşa satın aldık. Köyden bu paranın toplanabilmesi bile sorun oldu. Ama çözümlendi. Motor onartılıp köye getirildi. Köylü, santral binasının yapımında güle oynaya çalıştı. Direk sağlanması da kolay oldu. Motor, santral yapısına yerleştirildi, direkler dikildi, teller çekildi ve düğmeye basıldı..."

Öztuna sürdürdü konuşmasını: "Hep böyle yürüyecek işlerimiz, uygar toplumların düzeyine böyle ulaşacaktır köylerimiz..."

"Babamın beni niçin dünyaya getirdiğini bilemem ama, Tonguç Baba'nın bilinçli olarak elimden tutup Köy Enstitüsünde okumamı sağladığı bir gerçek. Buradan aldığım bilgi ve güçle köylüme 25 yıl hizmet verdim. Onlara daha mutlu bir yaşam yaratma çabası içine girdim ve şimdi de oluşturduğum bir sosyal kuruluşu tüzel kişilik haline getirmek üzereyim. Bu gerçekleştiğinde, üretime dayalı bu kuruluşun gelirinden çevredeki 40 kadar köy yararlanacak. Köylere, bu katkıyla park, bahçe, havuz ve özellikle kitaplıklar kazandırılacaktır. Bu köylerin çocukları bayram edecektir..."

Mahmut Makal, Bozkırdaki Kıvılcım, 1. Bası, Sayfa 59-61.

Köy Enstitülerine Yaklaşım

Köyün Yaşayışı üzerinde Köy Okulunun Etkileri - İnceleme –

Şerif Tekben

“Ne çekiyorsak hep cahilliğimizden... her işi bırakıp milleti okutmali... başka kurtuluş yolu yok.” Bu sözler, demokrasi istibdatından kurtuluşumuzun getirdiği edebiyat, İstiklâl Savaşından sonra da böyle söylevler dinlemiştik. Abdülhamit istibdatından kurtulup meşrutiyete kavuştuğumuz zaman da aynı lâflar. Başımız dara geldi mi aramağa başlarız. Sonra aynı kimseler halkın uyanmasına engel olurlar. Bunun nedeni şu: İdare edenler, tehlike anında, düşmanla döğüşen halkın güçlü, uyanık olmasını isterler. Ama tehlike atlatılınca güçlü ve uyanık bir halk topluluğunun idaresindeki zorluğu görerek onun uyanmasını istemiyenlerin önleyici hareketlerine ya katılırlar, ya âlet olurlar; ya da göz yumarlar. Ne zaman halkın eğitim-öğretim işine girişilse bu bir noktaya kadar sürdürülür, bu hareket orada durdurulur. Örneğin, köy enstitüleri hareketini durduran ne demokrasi denemesi, ne genel siyasetimiz, ne şunun bunun kaprisidir. Bunu yapan, köylünün belli bir noktadan daha ileri uyanıklığa ulaşmasını istemiyen zihniyettir. Bu zihniyet, genel siyasetini de, adamlarını da kendine göre bulur, uydurur.

Bugün de aynı şey. Önceleri hamalımızdan, devrimin başındakilere kadar herkes çareyi milleti uyandırmada buluyordu. Bunun için de tek yol olarak, köy enstitülerinin getirdiği, dünyaca takdir kazanan iş okulunun köye girmesi düşüncesi kabul ediliyordu. Köylünün işine yaramayan, dört duvar arasında unutulmaya mahkûm bir takım süs bilgiler vermeğe çalışan eski okula paydos deniyordu. Her kurtuluştan sonraki hareketler ve sözler... Bugün, yukarıda belirttiğimiz zihniyet yavaş yavaş ortalığı kaplamaktadır. Köylünün bir noktadan ileri uyanmasını, kalkınmasını istemiyen zihniyet. Şimdi bunun etkisi altında, köylüye okuma yazma bile öğretemiyen, ona yalnız bir takım süs bilgiler veren, öğretmen bile sahip çıkmadığı eski pasif, okulun yayılmasına çalışılıyor. Çünkü aktif okul köylüye okuma-yazmayı ve bilgiyi hakkını korumak için girişeceği mücadelede bir silâh olarak verir.

Geri, sömürücü zihniyet bunu istemez.

Bu düşüncelerin ışığı altında köylerde ve köy okullarında yaptığımız araştırmalar var. Bu araştırmaları aşağıda açıklamayı faydalı buluyoruz.

Okul köye ne katıyor... ne yenilik getiriyor... neyi değiştiriyor:

Üç köy öğretmeni arkadaşla, bu soruları cevaplandırmak için köy köy dolaşarak aşağıdaki araştırmaları yaptık.

Okulun, köy çocuğuna kazandırdığı bilgiler:

Kırk sorulu bir anket hazırladık. Anket üç bölüm. Yirmi sorulu birinci bölümde ilkokulda verilen bilgiler yoklanıyor. Örneğin ay tutulmasının sebebi? Bir desimetre suyun ağırlığı? Dikdörtgenin alanı?... Bu sorularla, ilkokulda verilen bilgilerden kişide ne kalmıştır, bunu öğrenmek istedik.

On sorulu olan ikinci bölümde ilkokul çıkışlı bir köylü vatandaşın sahip olması gerekli bilgiler araştırılıyor. Kanun nasıl yapılır? Laiklik nedir? Köy kanunundan iki maddeyi anlat? Gibi.

Üçüncü bölümde de on soru var. Bunlar, geçimi tarımdan olan köy adamına ilkokul hangi yeni tarımsal bilgileri katmıştır, sorusunu araştırıyor. Fidan aşılamaı biliyor mu? Sıcak yastık nedir? Kirizma nedir, nasıl yapılır? Tohum nasıl temizlenir?... gibi sorular.

Çeşitli köylerde, köy okulu çıkışlı 100 kişiye bu soruları sorduk. Sormalar ve cevaplamalar tam dostça hava içinde yapıldı. Ayrıca her birinin okuma yazmasını kontrol ettik. Tam ve doğru cevaplar (+), yarım yamalak cevaplar (x), yanlış ya da cevapsız bırakılanlar (-) ile değerlendirildi.

Köy okulu çıkışlı aile ile hiç okula gitmemiş ailelerin yaşayışları

Köy okulunu bitirmiş ya da karısı ilkokul çıkışlı çiftlerin yaşama tarzlarını inceledik. Bunun için önceden incelenecek konuları detaylı şekilde hazırladık. Kullandıkları araçlardan çocuk bakımına kadar her hususu saptadık. Yeme-içme, giyim-kuşam, ev eşyası, ev araçları, istihsal araçları, temizlik-düzen, inançlar adetler... buna benzer 80 inceleme konusu ile işe girişildi. On

köyde on beş ailede incelemeler yapıldı. Her inceleme konusu, müşahade ve araştırmalardan sonra, köyde okul yüzü görmemiş ailelerin yaşama seviyesi ile karşılaştırarak notlandırıldı. Bu seviyeden üstün olanına (+), eşit olanına (x), geri olanına (-) işareti verildi.

Okullu köy, okulsuz köy:

56 yıldan beri okulu bulunan bir köy ile henüz okula kavuşmamış bir köyü karşılaştırdık. Bunun için de incelenecek konular önceden saptandı. Köyün yolları, gübrelikler, yapılar, köyde dirlik, inançlar, âdetler... gibi konulara ait 100 soru hazırlandı. İki köy arasındaki farklar da diğer araştırmalarda olduğu gibi (+,x,-) ile notlandırıldı.

Sonuçlar:

İlkokul çıkışlı 100 köylüye sorulan 40 soruya tam olarak alınan cevaplar 2-11 arasındadır. 6 kişi (11) soruya tam cevap verebilmiş, çoğunluk 6 ile 8 soruyu cevaplandırmıştır. Bunlar beş yıl, ya da daha önce köy okulunu bitirenlerdir. Görülüyor ki ilkokul çıkışlı köy insanlarında okul tarafından verilen bilgilerden hemen hemen hiçbir şey kalmamış. Bazılarının kalem tutmasını da unuttukları görülmüştür.

İlkokul çıkışlı ailelerin yaşayışlarında ileri sayılabilecek hiçbir değişikliğe rastlanmamıştır.

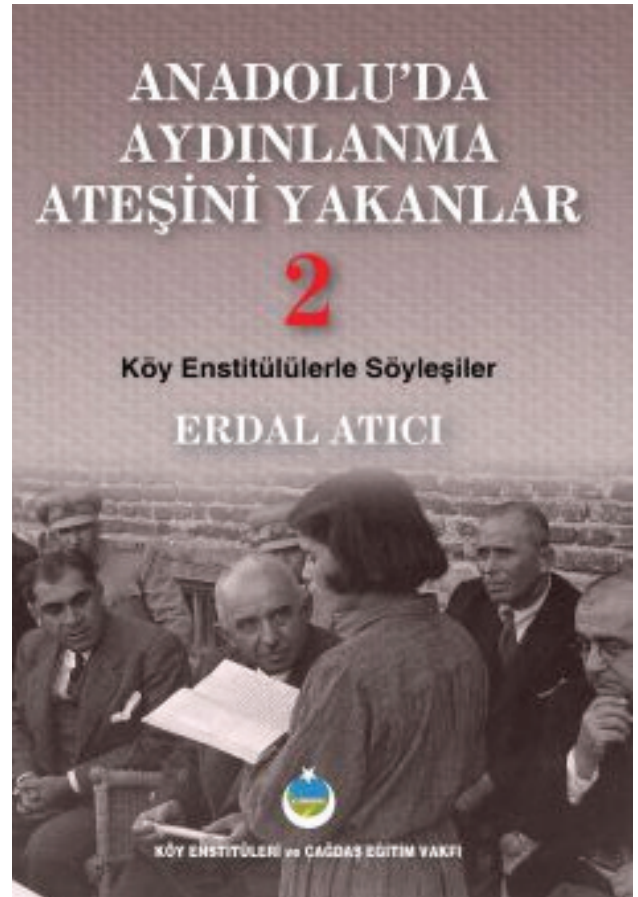
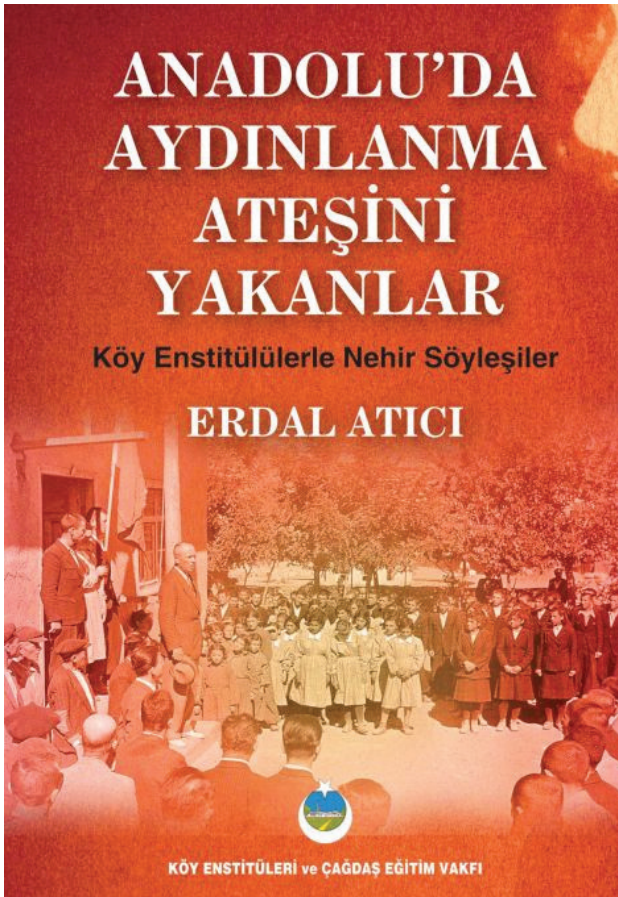
Temizlik, yemek pişirme, sağlık bilgisi, çocuk bakımı alanlarında gösterilen kitabî bilgilerin hiç birinin uygulanmadığı anlaşılmıştır. Okuyanın da okumayanın da yaşam tarzları aynı...

Okullu köy ile okulsuz köy karşılaştırmasında hiçbir farka rastlanmamıştır. İkisi de aynı pislik, aynı bakımsızlık, aynı düzensizlik, kışça aynı gerilik içinde...

Görülüyor ki köy halkı içinde okuyanla okumayan, okullu köy ile okulsuz köy aynı gerilikte. Bunun tek sebebinin; unutulmaya mahkûm bir takım süs bilgiler vermeğe çalışan eski okulda aramalıdır. Ufukların çevrelediği geniş tabiat parçası içinde köylünün yaşayışını sağlayan topraklar, hayvanlara ve bitkilere sırtını dönen, çocukları duvarları arasında hapseden okulun köyün yaşayışına etkisi olur mu?

Dünden bugüne süregelen bu eski okulun köy üzerinde hiçbir olumlu etkisinin bulunmadığını bize anlatan bu araştırmalardan sonra "Köyün okuldan bekledikleri = Köy okulunun amaçları" konusunun incelenmesi gerekiyor. Bunu da köyü canlandırmağa etki yapmış bir köy okulunu anlatarak belirtmeğe çalışacağız.

IMECE Dergisi 7 Kasım 1961

Vakfımızdan Haberler

1. Yaz tatili boyunca vakfımızda çalışmalar devam etti. Kütüphanemize gelen kitaplar numara verilerek demirbaşa kaydedildi. Tez hazırlayan öğrencilerimizle Köy enstitülü öğretmenlerimiz ya da Köy enstitüleri konusunda uzman kişiler buluşturuldu ve görüşmeleri sağlandı.
2. 24 Eylül 2019 Yönetim Kurulu başkanımız Erdal Atıcı ve Yönetim Kurulu Üyemiz Tane Özek, Ankara Büyükşehir Belediyesi

24 Eylül Bekir Ödemiş

Tabiat Varlıkları Koruma Kurulu Daire Başkanlığına atanan Sayın Bekir Ödemiş'i ziyaret ettiler. Hasanoğlan Köy Enstitüsünün binaları hakkında bilgi alışverişinde bulunuldu.

3. 26 Eylül 2019, Dil Bayramı, Dil Derneği vakfımız üyesi Ali Kınacı'ya Onur Ödülü verdi. Vakıf başkan ve yönetim kurulu üyelerimiz törende Ali Kınacı öğretmeni-mizi yalnız bırakmadılar.

26 Eylül Ali Kınacı Plaket

26 Eylül Ali Kınacı plaket

Bize Gelen Kitaplar

1. “Köy Enstitüleri- Kanadı Kırık Kuşların Yuvaları” Süleyman Çalışkan, Ürün Yayınları, 1. Bası, 2019, Ankara (150 Adet)
2. “Arı Biziz, Bal Bizdedir- Dünden Bugüne Türkiye’de Arıcılık”, Stil Matbaacılık, 1.Baskı, 2006 (Üyemiz Sercan Ünsal’ın Armağanıdır.)
3. “Yumurta Parası” Hasan Göztepe, Ubuntu Yayınları, 2019, Anı-Deneme
4. “Ana Beni Eversene ve Ceyhanlı Hasan Turan” Dr. Halil Atılğan, Ceyhan Belediyesi Kültür Yayınları, 2009
5. “Celaleddin Set- Bir Eğitimcinin Yaşam Öyküsü 81924-2008), Olcay Set (Uygunlar), Kardelen Ofset, 2010, Yayına Hazırlayan: Hacı Angı
6. “Köy Enstitülerinin Meclis Süreci” Mustafa Gazalçı, Bilgi Yayınevi, 2019
7. “Kırk Ambar” Ahmet Köklü, IQ Kültür Sanat Yayıncılık, 1. Baskı, 2019
8. “Kızılçullu’dan Hasanoğlan’a- Bir Köy Enstitülünün Öğrencilik ve Meslek Anıları” S. Mesut Şahbaz, Öğretmen Dünyası Yayınları, 2016 (170 Adet)
9. “Kurtuluş Savaşı Kadınları” Zeki Sarihan, (Yunus Nadi Sosyal Bilimler Ödülü-2006) 6.Basım, Cumhuriyet Kadınları Derneği Yayınları, 2010 (15 Adet), Ulusal Eğitim Derneği Yayınları (5 Adet)
10. “Cangama- Bir Başmüfettişten Anılar-Gözlemler-İzlenimler” Ayhan Sızan, Öğretmen Dünyası Yayınları, 1. Baskı, 2014

Bağışlarınız için; Posta Çeki No:

524699

Ziraat Bankası Başkent Şubesi:

IBAN:

TR120001001683390292475016

Yitirdiklerimiz

1. Av. Osman Öz, 1937-2019
2. Muharrem Garipağaoğlu, 1949 Akçadağ Köy Enstitüsü mezunu, Ağustos 2019
3. Mürüvet Bilen, 1946-1947 Hasanoğlan Köy Enstitüsü mezunu, Eylül 2019
4. Nazım (Kökten) Düzgün, 1946-1947 Hasanoğlan Köy Enstitüsü Sağlık Okulu mezunu (1924-15.08.2019)
5. Şükran Tüzün, Âlim Başaran’ın eşi (11 Eylül 2019)
6. Nermin Açıkgöz, Saim Açıkgöz’ün eşi (18 Temmuz 2019)
7. Yusuf Korkut, 1947 Gönen Köy Enstitüsü mezunu, Temmuz 2019

Şiir Köşesi

Ali YÜCE

DERSİMİZ SEVGİ

Nesine bahar nesine bahçe
Ötmesiz bir kuşun
Neylesin al yanak
Gamze ne yapсын
Gülmesiz bir kıza
Değil mi Karacaoğlan

Kullana kullana
Kırdettik her şeyimizi
Aşındırıp eskittik işte
Kala kala bir bu kaldı
Sevgi kaldı elimizde
En sağlam dinimiz
Değil mi Yunus Emre

Dinleyin beni çocuklar
Binmeyin bu kör gemiye

Bu can çekişen denizi
Götürüp koyun yerine
Kiklop amcalara bakmayın siz
Binlerce göz her birinizde
Değil mi Homeros
Sirenler de kim oluyormuş
Değil mi Ruhi Usta

Yalnızlık da kim oluyormuş
Haydi bakalım çocuklar
İniyoruz bu başsız dağdan
Ayrılık da kim oluyormuş
Boyuyor kendi kendini gurbet
Gözlerinizin rengine
Değil mi Nazım Usta

Yer yorgun gök yorgun
Suya sıkılmış bulutlar
Çıkıyoruz bu üzüksüz bağdan

Haydi bakalım dostlar
Azrail de kim oluyormuş
Kim oluyormuş Hızır Paşa
Binlerce can her birinizde
Acıyın cellatlarına
Değil mi Pir Sultan

Yer dargın gök dargın
Kala kala bir bu kaldı
Sevgi kaldı elimizde
En güleç dinimiz
Haydi bakalım çocuklar
Çıkıyoruz bu çirkin dağdan
Merhaba diyoruz insanlara
Öfke de kim oluyormuş
Pinochet amcalara bakmayın siz
Değil mi Neruda

Mithatpaşa Cad. 62/21 Yenışehir / ANKARA
Tel&Faks: 0312 425 24 68

Yayının Adı
Yayının Türü
Yayın Şekli
Yayın Sahibi
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Yayın İdare Adresi
E-Mail
Hazırlık
Baskı

Köy Enstitüleri
Yayın Süreli Yayın
3 Aylık - Türkçe
Köy Enstitüleri ve Çağdaş Eğitim Vakfı Adına ERDAL ATICI
ALİ KINACI
Mithatpaşa Cad. 62-21 YENİŞEHİR / ANKARA
kevakfi@gmail.com
Merdiven Reklam Tanıtım / merdivenreklamtanitim@gmail.com
Merdiven Reklam Tanıtım / 0312 232 30 88